

"לדורות"

סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל שאלון לרישום קורות ניצולת השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית

וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

אנו מודים לך מראש על הנכונות לשיתוף הפעולה.

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: חלפון	שם פרטי: ג'וליה
--------------------	--------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

יש לרשום שמות ומקומות באותיות בדפוס (גם בלועזית) במקומות המסומנים

שם משפחה לפני המלחמה או בתקופתה: ארביב	בלועזית Arviv	שם נעורים: ארביב
שם פרטי לפני המלחמה או בתקופתה: ג'וליה	בלועזית Julia	מין: ז / נ
מקום לידה (ישוב, מחוז): טריפולי	בלועזית Tripoli	ארץ לידה: לוב
שם פרטי של האב: ניסים	שם פרטי ושם נעורים של האם: רמו גאטה	
שם פרטי של האישה/הבעל (אם היה/תה נשוי/נשואה לפני המלחמה): שם נעורים של האישה:		
מגורים קבוע לפני המלחמה: טריפולי	בלועזית Tripoli	ארץ המגורים: לוב
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה:	מקצוע לפני המלחמה:	חבר בארגון או בתנועה:
מקומות מגורים בתקופת המלחמה (ישוב, מחוז, ארץ): כפר זעיה, כפר גרגריש		
האם היית בגטאות? אילו ומתי?		
האם היית במחנות? אילו ומתי?		
מקום השחרור:	תאריך השחרור: 1945	
האם שהית במחנה עקורים? שם המחנה?		לאן עברת/חזרת לאחר השחרור (ציין מקום)? טריפולי
מקומות/מחנות בדרך לארץ:	שנת עליה: 1949	שם האנייה (אם עלה בדרך הים):

אנא ספרי/י על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: משפחה, סביבה, ילדות ולימודים, עבודה, חברות בארגון): נא לכתוב בגוף ראשון

אינני זוכרת הרבה מהתקופה שלפני המלחמה משום שהייתי ילדה קטנה. אבא היה חייט וחיינו במעמד די טוב. התגוררנו בבית דו משפחתי עם שכנים ערבים בשכונה שמחוץ לשכונה היהודית. היו לנו יחסים טובים עם השכנים. לשכן היתה אישה יהודיה. כל יום היינו הולכים אחרי בית הספר לסבתא ונפגשים אצלה עם כל המשפחה ובני הדודים לצהריים. לפני פרוץ המלחמה סימנו את הבתים של היהודים שמחוץ לשכונה היהודית בסרט אדום.

נא ספרי/י על קורותיך בזמן המלחמה

(ציוני דרך: מעצר וגירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים ביוזנראט/תנועות נוער/מחתרת/פרטיזנים, השתתפות בבריחה/התנגדות/לחימה, האם אדם/ארגון יהודי/לא יהודי סייע באופן משמעותי להצלתך; בריחה/הגירה בכפייה, פינוי/אווקואציה למרכז ברית המועצות):

כשהייתי בכתה ב' החלה המלחמה והחלו להכנס לעיר שיירות של גרמנים. הסתתרנו במחסן. היו הרבה הפגזות וגם הבית שלנו הופגז ונהרס. נותרנו בלי בית ולא היה מה לאכול. מהברזים היו יוצאות תולעים והיינו צריכים לשים מסננת מתחת לברז בכל פעם שרצינו לשתות. עם הזמן ברחנו ממרכז העיר. כשסבתא נפטרה, עלינו כל המשפחה, הוריי ואחיי, על הרכבת ונסענו לכפר זעיר. שהינו בו חודש ואז עברנו לכפר גרגריש. שכרנו מהמקומיים חדר תרנגולות ששופץ תמורת כסף שנשאר לנו. כל רכושנו הושאר בבית. נשארנו רק עם הבגדים שלבשנו בבריחתנו ואבא לפעמים מצא בדים ותפר לנו בגדים. גרנו באותו חדר בשנים 1942-1944. היתה אכזריות רבה מצד הערבים, הרגו רבים משכנינו היהודים בבית הישן. היה אדם שהוכנס לכלא ואשתו נרצחה כי הוא הרג ערבי. גם דודתי טוני וחמשת ילדיה נהרגו, ביניהם יולנדה בת ה-13 ואיזיקוב. רק בעלה ניצל כשחיפש מסתור מחוץ לעיר.

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(ציוני דרך: השחרור וחזרה הביתה, חיים אחרי המלחמה, בריחה, העפלה/ עליה):

כשהמלחמה נגמרה ב-1945 הייתי בת 12. נודע לנו על סיום המלחמה רק כשהבריטים הגיעו. חזרנו לטריפולי ואבא פתח חנות מחדש. אמא קנתה ריהוט לבית. אני חזרתי ללמוד בכיתה ב' כדי להשלים את החומר שהחסרתי וגם למדתי עברית ב"מכבי". באותם שנים היו פרעות מצד הערבים. סנוסי עלה לשלטון והוא היה טוב ליהודים. הוא ריכז אותם במקום אחד כדי להגן עליהם מפני הפרעות. אחי עלה לארץ ב-1948 בעליית הנוער דרך בולגריה כי היתה לו אזרחות בולגרית. היו חיילים מהבריגדה היהודית שבאו לבקר אותנו, והיינו מארחים אותם אצלנו. חלקם אף התחתנו עם נשים יהודיות. בהיותי בת 16 הפגיש אותי דוד שלי עם מי שהיה עתיד להיות בעלי. תחילה הוא חשב שאני רזה מדי אך במפגש הבא שהתרחש כמה חודשים אחר כך, ביקש להתחתן איתי. עליתי ארצה ב-1949 וכשהוא שמע על כך החליט לעלות גם. הסבים והדודים שלי היגרו לאיטליה. רק דודה אחת עלתה לארץ.

נא ספרי/י על חיך בארץ

(ציוני דרך: לימודים/ תעסוקה, שירות צבאי, פעילות ציבורית או תרבותית, משפחה/ דורות המשך וכו'):

התמקמנו במעברה "מחנה ישראל" באזור שדה התעופה של היום. כשהייתי בת 18 רצו לגייס אותי לצבא ואבי שהתנגד לכך רצה שאתחתן מהר כדי שלא יגייסו אותי וכך התחתנתי ב-1951 בכפר סבא. עברנו לפרדס כץ וגרנו שם באוהל בשנים 1951-1957 ואז עברנו להתגורר בבתי ים. עבדתי בתל השומר 7 חודשים ואחר כך נשארתי בבית כעקרת בית. נולדו לנו 6 ילדים והיום יש לי נכדים, חלקם בצבא וחלקם כבר בני 30.

ראיון: לירון נפתלי
בת ים. יוני 2009

עריכה: קרן אלמוג